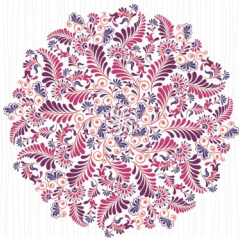

hana repová

BOH PLAČE
POTICHU

II. diel románu na pokračovanie

hana repová

BOH PLAČE
POTICHU

II. diel románu na pokračovanie

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 77 - 9

hana repová

BOH PLAČE
POTICHU

II. diel románu na pokračovanie

moderné romány

Copyright © Hana Repová 2018

Kapitola 1

Anna sa zobudila asi hodinu po tom, ako konečne zaspala. Snívali sa jej divoké sny a v ústach mala hrozne sucho. Krátko predtým než úplne precitla, si kdesi v polospánku uvedomila, že Everett je doma. Toto poznanie rozbúchalo jej srdce v rýchlejšom rytme. Posadila sa na posteli a načúvala tichu okolo seba. Bolo jej za tých pár týždňov, čo tu bývala, také dôverné... Naučila sa rozpoznať zvuky, ktoré tento dom vydával. Tiché vrzganie drevených schodov, občasné praskanie v radiátoroch, aj hvízdanie okna na chodbe, keď sa do neho zaprel vietor. Poobzerala sa okolo seba. Pri posteli obyčajne mávala fľašu vody, no teraz bola prázdna. Pomaly zvesila nohy z postele, prehodila na seba župan a vybrala sa do kuchyne.

Keď sa dostala na chodbu, postrehla svetlo z kuchyne, ktoré dopadalo na schodište, a bolo počuť tlmené hlasy. Everett evidentne dlho nespala, lebo jeden z hlasov, ktoré k nej práve doliehali, bol jeho. Opatrne sa zakrádala po schodoch. Chcela vedieť, o čom sa zhovárajú. Najskôr rozoznala len útržky slov, preto zišla o pár schodov nižšie. Teraz už zreteľnejšie počula, ako Everett rozpráva Philipovi o svojom pobyte v Afganistane. Fascinovaná aj zvedavá si potichučky sadla na drevené schody a pevnejšie si k sebe pritiahla župan. Vedela, že načúvať sa nepatrí, no momentálne jej to bolo jedno. Chcela sa dozvedieť viac a bolo jej jasné, že Philipovi povie Everett veci, o ktorých by sa jej nikdy nezmienil. *Ako má však Everetta pochopiť, keď má pred ňou toľko tajností?* Počula, ako rozprával Philipovi, že ho na ceste z mesta vyhľadal Ramin. Chlapec, ktorému pomohol zachrániť sestru. Philipovi líčil, ako putoval sám cez hory a ako sa nešťastne pošmykol na mokrom kameni do rokliny. Ležal tam tri dni, pokým ho našli obyvatelia dediny. Opisoval to tak živo, že Anna mala pocit, akoby sa v duchu pozerala na film. Miestni ľudia ho síce vy-niesli z rokliny a ošetrili, no neverili, že prežije. Niekoľko dní sa zmietal v horúčkach a obrovských bolestiach. Mal škaredo poranenú nohu aj hlavu, zlomené rebrá a vyvrtnutý členok. V priebehu niekoľkých týždňov schudol pár kilogramov.

„Čakal som na to, čo malo prísť, no tá zubatá ma jednoducho nechce,“ počula ho Anna posmešne povedať. V poslednej chvíli dlaňou stlmila zdesený výkrik, ktorý sa jej vydral z hrude pri tých slovách. Nebola schopná počúvať ďalej. Potichu sa zdvihla a na traslavých nohách odišla naspäť do izby. Na svoj smäd dávno zabudla...

*

Dotieravé zvonenie mobilu vytrhlo Annu z tvrdého nepokojného spánku, do ktorého niekedy nadránom upadla. Zmätene sa obzerala okolo seba. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, kde vlastne je. Melódia, ktorá sa ozývala, jej bola neznáma. Jej mobil to nebol a Philipov taktiež nie. Pomaly sa posadila, lebo pri prudkom vstávaní sa jej točila hlava. Otočila sa za zvukom, až zbadala mobil, ktorý ležal na zemi vedľa jej postele. Udivene si ho prezerala. Vedela, že keď išla spať, nebol tam. Vedela aj to, že nepatril Philipovi, jeho telefón poznala. Ten bol inej značky, menší a mal inú melódiu. Zmätene si ho prezerala. Strieborný, starší model, poznačený časom a častým používaním, celý posiaty ryhami. Napadlo jej, že môže patriť iba Everettovi. Zvláštne však bolo, že ho našla povedľa svojej postele. Konečne prestal zvoniť. Vošla do kuchyne, položila ho na stôl a ponáhľala sa na

toaletu. V poslednej dobe musela chodiť do kúpeľne oveľa častejšie, ako bolo u nej zvykom. Jeden z ďalších príznakov tehotenstva. Ak sa to počas ďalších mesiacov ešte zhorší, bude musieť prakticky prespávať v kúpeľni. Keď sa vrátila naspäť do kuchyne, mobil bol preč. Poobzerala sa dookola, no ako sa zdalo, Everett a Philip neboli nikde nablízku.

Po tom, ako sa osprchovala a prezliekla, odišla na schôdzku do poisťovne, ktorá mala preplatiť škodu na dome. Strávila tam skoro dve hodiny, najprv čakáním a potom vyplňovaním správ o poisťnej udalosti. Hoci všetky papiere vyplnila, upozornil ju referent, ktorý jej prípad riešil, že ešte stále čaká na policajnú správu a správu z obhliadky miesta. Na jej otázku, čo presne to znamená, odvetil zdráhavo, že peniaze nemôže očakávať skôr ako koncom februára, prípadne začiatkom marca. Keďže bol ešte len koniec januára, bolo jej jasné, že sa bude musieť cvičiť v trpezlivosti. Keď sa vrátila do Philipovho domu, zistila, že všetky Everettove veci sú preč. Dúfala, že už bude vyspaný a budú sa môcť konečne o všetkom v pokoji porozprávať. Jej nádej bola však márna. Darmo čakala celý deň, že sa objaví alebo zavolá. Popoludní ju Philip našiel samu. Tiež bol Everettovým odchodom prekvapený, no upokojil ju, že zaiste odišiel do hotela. Nesmierne sa jej ulavilo, keď jej Philip podal bundu a oznámil jej, že ho idú vyzdvihnúť a priviezť domov.

Na recepcii ich však recepčný ubezpečil, že Everett sa okolo desiatej odhlásil z hotela a vypratá aj svoju izbu. Odišiel iba s veľkým poľným ruksakom na pleci. Obaja zostali šokovaní a nahnevaní. Len čo ho konečne našli, zasa bez slova zmizol.

Kapitola 2

Anne sa nedarilo skryť pred Philipom svoje sklamanie. Mlčky sedela vedľa neho, keď šoféroval ulicami mesta späť domov. Ani on nemal chuť nič hovoriť. Hneval sa na Everetta, keď videl, ako Anna trpí. Znova ju opustil bez jediného slova. Opäť raz nemal odvahu postaviť sa pred ňu a povedať jej z očí do očí pravdu. Nestála mu za to? Nestálo mu za to ani ich spoločné dieťa?

„Myslíš si, že nám neverí?“

Jej hlas ho vytrhol z dumania.

„Prosím?“

„Myslíš, že nám neverí? Je možné, že naozaj verí, že som ho podviedla? Že je otcom dieťaťa niekto iný, prípadne ty?“

Philip pustil radiacu páku a chytil Anninu dlaň. Hoci vedel, že je to chabý pokus, cítil potrebu ju utešiť.

„Nemyslím si. Som presvedčený, že ti verí, že nám verí. Ale ťažko povedať. Tohto Everetta nepoznám a ten, ktorého som poznal, ktorého konanie som chápal a ako tak vedel predvídať, ach...“

Videla na ňom, že aj on je sklamaný. Že aj on je už unavený zo všetkých problémov okolo neho. Problémy, ktoré sa ho vlastne ani netýkali. Mohol si pokojne žiť svoj život, no namiesto toho sa staral o všetkých okolo seba.

„Je mi ľúto, že musíš stále riešiť naše problémy. Chápeš, že si z toho všetkého už unavený...“

„Nie, tak to nie je. Len dnes jednoducho nie je môj deň. Akosi na mňa všetko padá. Navyše som sa dnes dozvedel jednu veľmi zlú správu, ktorá ma hlboko zasiahla. Ale nechajme to. Nehnevaj sa, nechcem o tom dnes hovoriť.“

Keď parkoval pred domom, všimla si sedieť na schodoch atraktívnu mladú ženu. Mala exotické črty a o niečo tmavšiu pleť. Zdalo sa, že Philip ju popri parkovaní ani nepostrehol. Keď vystúpil a zamkol auto, Anna sa na neho obrátila.

„Philip?“

„Áno?“

Nemo kývla smerom k domu na neznámu ženu. Prekvapene zdvihol hlavu.

„Lujza? Lujza, čo tu preboha robíš? Prečo si neza-
volala?“ ustarostene si premeral jej strhanú tvár.

„Skúšala som sa ti dovolať, no neúspešne, tak som
sa napokon rozhodla ísť za tebou osobne.“

Philip zalovil rukou vo vreckách bundy. „Prepáč,
nechal som si mobil doma. Ako je Tamare?“

„Musím s tebou hovoriť...“ Vtom zazrela Annino
bruško a prekvapene preskakovala pohľadom z Anny
na Philipa.

„Ja nie som otec,“ vyštekol podráždene. „Čo dnes
všetci máte?“

„Prepáč. Len ma to prekvapilo...“

„Nie, ty mne prepáč. Som podráždený, ale ty za to
nemôžeš.“

„Nepredstavíš nás?“

„Ja som Anna,“ predbehla ho Anna a natiahla
k nej ruku. Lujza ju s úľavou prijala.

„Ach, Anna. Tak vy ste Everettova...“

„Nie! Zdá sa, že pre Everetta neznamenám vôbec
nič! Prepáčte, určite sa chcete porozprávať. Nebudem
rušiť. Dovidenia, Lujza, tešilo ma.“

Rýchlo sa prešmykla popri nich dovnútra a strati-
la sa v dome. Philip s Lujzou ju pomaly nasledovali.
Keď vošli dovnútra, ponúkol jej stoličku v kuchyni.

Bez slova vytiahol dve šálky a postavil ich na stôl. Do Lujzinej vložil dve vrecúška čaju. Jeden kamilkový, druhý mäťový. Všetko bez slova, automaticky. Vedel, že Lujza má často žalúdočné problémy a preto kombinuje práve tieto dva druhy. Hoci už dávno spolu nežili, nezabudol na to. Lujza nemo sedela s prstami kŕčovite zakliesnenými do seba a sledovala jeho automatické pohyby. Pôsobilo to na ňu upokojujúco, pripomínajúc jej obdobie, keď ešte spolu žili. Obdobie, keď jej malý svet bol ešte v poriadku.

Philip jej podal šálku s pariacim sa čajom a prisadol si k nej.

„Počúvam...“

Kapitola 3

Anna vyšla na poschodie, aby poskytla Philipovi a Lujze súkromie. Tajne dúfala, že keď sa s Philipom vrátia, bude to Everett, kto bude čakať pred domom. S poslednou nádejou vyšla do Philipovej izby, kde Everett včera v noci spal. No mylila sa, nič tu nesvedčilo o jeho včerajšej prítomnosti. Bol preč a s ním všetky jeho veci. Sklamaná sa vrátila do svojej izby a ľahla si na posteľ. Zrazu sa cítila strašne unavená a bola jej zima. To tehotenstvo jej dávalo zabrať čím ďalej, tým viac. Pomaličky si pohladila bruško a dúfala, že dieťa necíti ten smútok, čo práve zvierajú jej srdce. Nechcela ho za nič na svete ohroziť.

„Zvládnem to sama! Aj bez Everetta.“ Včera večer v nej skrsol plamienok nádeje, no keď jej nedovo-

lil spať s ním v jednej izbe, uvedomila si, že snívava zbytočne. A jeho dnešné zmiznutie jej bolo jasnou odpoveďou na všetky nevyslovené otázky. Unavená sa odviekla do kúpeľne a dala si teplú sprchu, aby sa trochu zahriala. Zabalila sa do župana a rozhodla sa, že si hodinku pospí. Philip má pravdu. Musí začať myslieť viac na dieťa. Musí sa šetriť... Odhodila prikrývku a ponatriasala vankúš tak, ako to robila vždy predtým, než si ľahla. Bol to starý zvyk. Keď nadvihla vankúš, uvidela na plachte pod ním ležať list. Na obálke stálo jej meno napísané nezameniteľným Everettovým rukopisom. Pritiahla si župan tesnejšie, lebo jej razom prešiel po tele mráz a rýchlo otvorila obálku.

Milá Anna,

ako zvláštno to znie, nazvať ťa Anna. No oslovenia, aké som používal pred rokmi, sa dnes už neodvážim vysloviť. Viem, že som dávno stratil právo oslovovať ťa zlato alebo miláčik. Vedz, že som si toho vedomý. Vedomý vlastného zlyhania a svojej viny. Som slaboch a ešte čosi horšie. Ako vtedy pred rokmi, ani dnes nedokážem, postaviť sa ti zoči-voči a povedať ti, čo mám na srdci. No nechcem odísť úplne bez slova, hlavne teraz, keď viem, že nosíš pod srdcom moje... naše dieťa.

Veľká slza sa jej nepozorovane skotúlala po líci. V hlave jej rezonovali slová... *Nechcem odísť úplne bez slova.* Srdce jej zovrelo a naplnil ho strach. Takže

je to pravda, znova odišiel, znova je preč... To nemôže byť pravda. Nemohla uveriť, že znova zostane sama v takej zlomovej životnej situácii a on sa naďalej bude vedome vystavovať nebezpečenstvu, hoci vie, že bude čoskoro otcom. Chvíľu sa to snažila pochopiť, potom sa prinútila čítať ďalej.

„Ešte predtým, ako ti vysvetlím, prečo odchádzam teraz, musím ti povedať pravdu o tom, prečo som odišiel pred rokmi. Vedz, že tieto riadky sa mi nepíšu ľahko a nemám silu povedať ti to na rovinu, lebo sú to najťažšie slová môjho života. Ja... som zabil Lauru!

Anna zalapala po dychu. Zatočil sa s ňou celý svet a list jej vyklzol z rúk. Nevedela, či si to iba namýšľala, alebo jej srdce naozaj vynechalo zopár úderov. Krčovite zovrela opierku postele oboma rukami. Nemohla tomu uveriť. Opäť sa načiahla za listom a znova a znova čítala tie hrozné slová. Rýchlo si utrela slzy, aby videla na papier, a čítala ďalej.

Teraz to vieš. Ja nesiem zodpovednosť za jej smrť. Nie je celkom pravda, že som nebol na jej pohrebe. Bol som tam. No nestál som pri hrobe, nestál som vedľa teba. Nezládol som byť v tvojej a ani v jej blízkosti... Čo som to za otca, čo nedokáže ochrániť svoje vlastné dieťa? Nevidel som... Jednoducho som nevidel, že Hoffmann bol opitý, nevidel som to, nechal som ho operovať ju a prizeral som sa z vedľajšej miestnosti a pritom moje dieťa pod jeho rukami bojovalo o život,

bojovalo o každú sekundu... Aj keď to znie strašne, bol som plne presvedčený, že ak zostanem, som schopný Matthiasa zabiť. Je to šokujúce, keď si človek o sebe samom uvedomí takúto skutočnosť. Vďaka bohu, zostal vtedy vo mne ešte zvyšok zdravého úsudku, ktorý ma prinútil zmiznúť. Ak by som tak neurobil, nie som si istý, ako by sa to celé ešte skončilo...

Hoffmann? Hoffmann? Anna tomu nemohla uveriť. Ten človek, čo tak neúprosne bojoval o jej život a staral sa o ňu dňom a nocou... To nemôže byť pravda! Zúfalo si vybavovala všetky detaily z nemocnice a pomaly jej dochádzali súvislosti. Bola v šoku. On opitý operoval jej Lauru a možno zaviniť, že zomrela. A ona to celé roky nevedela. Myslela si, že jej malému dievčatku už nebolo pomoci...

Teraz to konečne vieš. Celé roky ma ťažilo svedomie a ťaží ma stále, no myšlienka na to, že som to pred tebou tajil, ma pálila na duši ako horúce olovo. Nahováral som si, že to robím pre teba, aby som ťa ušetril zbytočnej bolesti, no v skutočnosti som to robil aj pre seba, lebo som nedokázal nájsť v sebe silu, povedať ti to. Nevieš si predstaviť, ako sa mi ulavilo, keď ti môžem aspoň takouto cestou povedať pravdu, aj keď je mi jasné, že na mojej vine to nič nemení. Toto čierne tajomstvo ma bude sprevádzať do konca života. Keď si za mnou včera v noci prišla a chcela si spať so mnou v jednej posteli, nedokázal som to. Jednoducho

som tá musel poslať preč. Bol to však iba jeden dôvod. Druhý je ten, že nechcem, aby si ma ľutovala. Nezniesol by som to. To, v akom stave sa teraz nachádzam, nie je nič príjemné. Fyzicky aj psychicky som troska. Už roky spím zle a posledné mesiace skoro vôbec. Ak aj zaspím, prenasledujú ma nočné mory a výjavy z miest, na ktorých som sa v posledných mesiacoch zdržiaval. Často sa hádzem na posteli, zobudím sa celý spotený a unavený. Viem, že sme síce pred niekoľkými mesiacmi jednu spoločnú noc prežili... A necháp ma zle, bola nádherná. No to, čo sa stalo po mojom návrate do Afganistanu, ma hlboko poznačilo. Philip mi včera v noci povedal, že už vieš o veciach, ktoré som tam prežil. Nebol som nadšený, že ti o tom povedal, no možno teraz lepšie chápeš, čo tým myslím. Bál som sa, aby som tebe a dieťaťu v noci neublížil. Musíš toto dieťa chrániť ako oko v hlave! Ak je to nutné, aj predomnou. Nevieš si predstaviť, aký som napriek všetkému šťastný, že sa stal tento malý zázrak a ty si tehotná. Jedine táto myšlienka mi dáva silu všetko zvládnuť. Chcem sa vrátiť a byť mu otcom, aj keď neviem, či mi niekedy Laurinu smrť a aj to, čo nasledovalo potom, môžeš odpustiť. A budem si môcť raz odpustiť ja sám? Odišiel som vtedy bez slova a snažil sa potrestať sám seba. Neskoro som pochopil, že som tým ešte väčšmi ranil teba. Odpusť mi, ak môžeš...

Dnes v noci som sa ukradol do tvojej izby, sedel pri tvojej posteli a pozoroval, ako spíš. A niečo som si

prítom uvedomil. Ak chcem zostať, musím odísť! Hoci mi tento pohľad po celé tie roky tak veľmi chýbal, nedokážem zostať. Potrebujem sa spamätať, vyrovnáť sa s tým, čo sa v poslednom čase stalo. Ak chcem nájsť cestu k tebe, musím nájsť najskôr tú k sebe samému. Musím si vyliečiť telo a hlavne dušu. Ale sám to nezvládnem. Potrebujem pomoc. Nemôžem ti povedať, kam idem, ani na ako dlho. Sám to presne neviem. Mám tu ešte zopár priateľov, ktorí mi ponúkli pomocnú ruku. Dúfam, že ju budem schopný prijať.

Everett

P.S. Viem, že dnes ma už nemiluješ, ale čo zajtra?